

RÓZSABOKOR A DOMBOLDALON.

Vándor vagyok, széltől kergetett,
jó, hogyha itt-olt pihenhetek.
Fejem alatt tarisznyás gondom,
hátamon beverek a dombon.

Aranylik a nyírfák levele,
aranypénz hulldogál lefele...
Tavaszt, fényt, örömet izellek:
örömeért arannyal fizetnek...

Fák felett őszi szél fujdogál,
fák alatt kis hugom járdogál:
rózsabokor a domboldalon,
süldő álmok nyílnak sok galyon.

Bimbózz csak, bolondulj, rózsafa,
anyád is ilyen volt valaha,
nyírfaként fényt vett a tavasztól
— s most hajlik sóhajtól, panasztól.

Megfizet ezüsttel hajában,
ébennel bújában-bajában...
Megfizetsz te is majd kis hugom...
Hol leszek én akkór, nem tudom...

Mécs László.

KOROMSZEM.

Valami rossz tündér játszik velem:
kőszálgatók a régi dombsoron
s a völgyek régi arcát nem lelem.
Valami rossz tündér játszik velem:
kitárul túl a régi hegyvilág
s nem küld felém futárt a végtelen.
Szememre fátyol szállott és homály,
s hiába csillog: bennem fáj a táj,
a mosolygása bennem fénytelen.
Valami rossz tündér játszik velem.

Tudom már. — Zúgó páncél-táltoson
vágattam egyszer Vorarlbergen át.
Alattam mélység és patak rohant,
felettem kőszirt és lavina-gát.
A rhododendronos hegyoldalak
hajnal-sugártól lettek fényesek:
Hó-hálósipkás óriás fiúk,
akkor keltek ködből az Alpeselek.

Amint mellettünk némán elsubant,
mese-országot ringatott a tó,
s valami súgta: «Szépség... drága perc...
ünnep, mely vissza nem fordítható...»
A napkirály parancs-szavára fenn
a szűz magasság bíborosra gyúlt.

S a mozdony-füstből egy alattomos,
apró koromszem a szemembe hullt.
Szememre fátyol szállott és homály,
s káprázhatott már, bennem fáj a táj,
s vitt, messze vitt a vágató vonat.

Kőszálgatók a régi dombsoron,
a völgyek régi arca nem nevet:
halálomig szememben hordozom
a vorarlbergi kis koromszemet.

Áprily Lajos.